

עפ"ת 16392/01/21 - רוני שמואל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 16392-01-21 שמואל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 261152/2016

בפני כבוד השופט עמיהת י' צלקובnick
מערער רוני שמואל
נגד מדינת ישראל
משיבה

פסק דין

ערעור כנגד חומרת עונש פסילה שהוטל בגין דינו של בית משפט לתעבורה בפתח תקוה, מיום 20.12.3.12.20 בתיק ת"ד 1324-04-19, לאחר שהמערער הורשע בעקבות הודהתו, בעבירות של סיכון עברי דרך בהנאה אחורנית לפי תקנה 45(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, נהייה בנסיבות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, וחבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי העובדות עליהן לא היה חולק, ביום 16.6.19 נהג המערער ברכבו הפרטី בעיר אלעד, והסיע את הרכב לאחור בחוסר זיהרות, ופגע בהולך רגל, זינגול יהודה, שחזה את הכביש מאחוריו, כשהוא מחזיק את בנו הפעוט. כתוצאה מהפגיעה הרכב, נגרמו להולך הרגל חבלות של ממש, ובכללן חבלת ראש הכללת דימומיים מוחיים ושברים בגולגולת. הולך הרגל הורדם והונשם למשך שבועיים. כמו כן נחבל הבן הפעוט.

על המערער מופנה לשירות המבחן, הוטלו 150 שעות של"צ, מסר מותנה בן 4 חדשים למשך שנתיים, קנס בסך של 1000 ש"ח, פסילת רישון נהייה למשך 5 חדשים בגין פסילה מנחלת בת 60 ימים, ופסילה מותנית בת 3 חודשים למשך 3 שנים.

הערעור מופנה כנגד חומרת עונש הפסילה בפועל. נטען כי רשלנותו של המערער הייתה ברף הנמור ביותר; כי הולך הרجل "נקלע למקום שאינו רכבו של המערער"; כי הגיע לבית המשפט לדבר בזכותו של המערער; כי הוטל על המערער עונש של"צ שאין שגרתי; וכי לא היה מקום להטלת עונש העולה על עונש המינימום בחוק לפי סעיף 38 לפקודת התעבורה. עוד צוין הקושי הרב עימיו מתמודד המערער ביום עקב פסילת הרישון.

אני רואה מקום לקבלת הערעור.

העונש שהוטל בבית משפט כאמור - למעט עונש הפסילה בפועל שלגבי משכו הייתה מחלוקת - היה פרי הסדר טיעון. בית עמוד 1

המשפט קמא לא התעלם בקביעת העונש, מכל שיקולי קולא אפשריים. ניתנה הדעת לכך שהולך الرجل שנפגע בתאונת חזה את הכבש שלא בעבר חזה, כשהוא מחזיך בילדו, ונקבע כי רשלנותו של המערער מציה ברף הבינוני. עוד צוין כי נפגע התאונת העוזר כי חזר "لتפקיד מלא", גם שאינו עובד כיום. בית המשפט לא התעלם מהזמן שהלך מאז התאונת, ומכך שהמעערער עוזר ככל יכולתו, לנפגע התאונת ולמשפחו בעקבות הפגיעה, ואף הכיר באחריותו לתאונת.

בית המשפט אף עמד על כך כי בשנים האחרונות לא נזקפות לחובתו של המערער הרשותות תעבורתיות. חرف האמור, אין כל חומרה בעונש הפסילה שהוטל, נכון הפגיעה המשמעותית שנגרמה להולך الرجل, ומשעה שנהגים מצויים להתנגד ביתר זירות בעת נסיעה לאחר, בכביש המצוי בתוך עיר בה מסתובבים הולכי רגל. בית המשפט קמא קבע מתוך ענישה שבין 3 חדשים עד 12 חדשים פסילה, זאת גם נכון הענישה הנהוגת, ובהתאם הוראת פסילת המינימום בת 3 חודשים הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, הרי שלא ניתן לקבוע כי עונש הפסילה שהוטל, הינו חמור יתר על המידה, באופן שיש בו כדי להצדיק התעבותות ערוכה, ומשכך, נדחה הערעור.

מציאות בית המשפט תעביר עותק מפסק הדין לצדים.

ניתן היום, ו' ניסן תשפ"א, 19 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.